

Finantsministeren: Efter de Udtalelser, som jeg angaaende denne Sag tillod mig ved dens 2den Behandling, vil det kunne sluttet, at jeg maa føle mig opfordret til at stille et saadant Endringsforslag som det, der nu foreligger, og som gaar ud paa igjen at sætte Lovforslaget i den Stand, hvori det fra Regjeringens Side er forelagt. De Grunde, jeg i saa Henseende finder tale for mit Forslag, ere de samme, som jeg allerede tidligere har udviklet, og jeg vidste egentligt kun en eneste yderligere Bemærkning at tilføie, som jeg kunde tillægge nogen Vægt. Det forekommer mig, at der ikke her er Spørgsmaal om, hvad der tidligere har været Gjenstand for Omhandling, naar der ved en Sags 3die Behandling har været Tale om at fravige et under Sagens 2den Behandling vedtaget Forslag. Jeg veed jo vel, hvorledes man under parlamentariske Forhandlinger maa rette sig efter Majoritetens Beslutninger i de Anliggender, der foreligge til Discussion, og jeg vil heller ingenlunde stille nogen Opfordring i Almindelighed til den Majoritet, som eengang har sat Noget igjennem, om at fravige det Forslag, med Hensyn til hvilket den saaledes har seiret; men jeg vilde dog denne Gang tillade mig at henstille til den Majoritet, som var imod Regjeringens Utringer ved Sagens 2den Behandling, om ikke her maatte være et noget særegent Tilfælde. Det Særegne søger jeg ikke deri, at Regjeringen har udtalt sig stærkt mod det Forslag, som her har fundet Majoritetens Bisald, heller ikke deri, at der var en meget betydelig Minoritet, der deelte Regjeringens Anskuelse herom; det er desværre Noget, som ikke kan regnes for at være det Særegne, det er Noget, vi oftere have været Vidne til. Det Særegne i dette Tilfælde er derimod, at det, der egentlig har været Gjenstand for Meningsforskjellighed, ikke blot mellem Regjeringen og Majoriteten, men ogsaa mellem Majoriteten og en meget stor Minoritet, har ikke saa meget været Realiteten af det Forslag, hvorefter Majoritetens Grunde have dreiet sig, som det har været den formelle Side af Sagen. Jeg tror ikke, det kan paatvibes, at, naar Regjeringen her har havt en saa stor Minoritet med sig, som den har

havt, saa ligger det vistnok mindre deri, at denne Minoritet i Et og Alt, hvad Realiteten angaaer, har været af en anden Anskuelse end Majoriteten, hvorefter jeg troer, det fornemmelig ligger deri, at et stort Antal af det høitærede Things Medlemmer have med Regjeringen været enige i at erkende, at det, der saaledes var fremsat fra Majoritetens Side, egentlig ikke stod i nogen directe Forbindelse med den her foreliggende Sag. Nu forekommer det mig vel, at der kunde være særlig Opfordring for Majoriteten til, under saadanne Omstændigheder, at tage i Betragtning, om der ikke maatte være Anledning for den til at frasalde den Stærkeres Ret, thi det er dog en egen Sag at ville anvende Majoritetens Magt, ikke blot til at sætte sin Anskuelse om Sagens Realitet igjennem, men ogsaa til, under en Sag, hvor en talrig Deel af Things Medlemmer i Forbindelse med Regjeringen er af den Mening, at det, som ligger Majoriteten paa Hjerte, ikke staaer i nogen directe Forbindelse med den omtalte Sag, dog at ville tvinge det ind. Det er disse Hensyn, som jeg har troet dog muligt kunde bringe Majoriteten til at erkende, at der var Anledning til i dette Tilfælde at forandre det Resultat, hvortil den kom ved Sagens 2den Behandling. Jeg har endnu kun at tilføie, at jeg vil ansee det for min Pligt at fastholde den Anskuelse, som jeg ved Sagens 2den Behandling her har udtalt, ogsaa paa de følgende Stadier, som denne Sag vil have at igennemgaae, hvis man ikke maatte komme til det Resultat, allerede nu ved denne Leilighed at erkende, at der dog kunde være overveiende Grunde for at blive staaende ved det, som er Sagens egentlige Gjenstand, og at frasalde den Tilføjning, som blev vedtaget ved Sagens 2den Behandling.

Ordføreren (Kosensørn): Ogsaa Udvælgets Fleertal har troet at burde tage Hensyn til det Særegne ved denne Sag, men det har søgt at gjøre det paa en noget anden Maade end den høitærede Finantsminister. Vi have troet, at de Grunde, der kunde vække Betænkelse ved den Tilføjning, som forrige Gang blev vedtaget, dels vare formelle, dels kunde være reelle eller hentedede fra Hensyn til Apanagistens billige Krav. Det er saaledes